

[Kaj Hansen.]

til. Men det er altså to år siden, det hurtigt arbejdende udvalg gik i gang, og der er ikke sket noget siden.

Når boligministeren endvidere siger, at det drejer sig om 40.000–50.000 lejligheder inden for almennyttigt boligbyggeri, der vil få store huslejestigninger som følge af rentesikringens aftrapning, må jeg gøre opmærksom på, at hr. Salicath fra Boligselskabernes Landsforening hævder, at det er 70.000 lejligheder, det drejer sig om, og når jeg studerer det materiale, der er lagt frem, så finder jeg også frem til et sådant tal. Jeg kan kun hilse med glæde, at man nu er så langt, at der er ved at foreligge en betænkning om hele kollegiebyggeriet og boliger til unge, som så formentlig kommer til at danne grundlag for en kommende lovgivning.

Til hr. Knud Damgaard, som siger, at indholdet i den dagsorden, jeg har forelagt, er utopi, må jeg spørge hr. Knud Damgaard: er det utopi at stille efter 40.000 lejligheder, som der står i dagsordenen? Er det utopi at prøve på at ændre rentesikringsordninger og fastsætte driftsstøtteordninger for det almennyttige byggeris vedkommende? Det kan næppe være utopi. Hvad er det, der så skulle være utopi i denne dagsorden? Det skulle så være at gennemføre et huslejestop. Hvad utopi er der i det? Man kan herinde i løbet af få timer gennemføre et lønstop, og man kunne akkurat lige så hurtigt gennemføre et huslejestop, hvis man havde vilje til det.

Jeg kan forstå på hr. Christophersen, at han er ikke så langt fra min vurdering af, at det vil komme til at gå meget skralt med boligbyggeriet her i forårsmånederne. Hvordan vi skal få et større boligbyggeri, er vi jo nok betydelig mere uenige om. Når hr. Christophersen siger, at det er noget, som vedrører den almindelige økonomiske udvikling osv. og ikke direkte boligforliget, så må jeg gøre opmærksom på, at hver gang vi har diskuteret disse ting, så siger man: ja men det er en målsætning, der skal fastholdes. Må jeg have lov at erindre om en debat for to år siden, og jeg citerer fra folketingets forhandlinger 1974–75, 1. samling, sp. 904, hvor hr. Svend Jakobsen kom herop og ville korrekse mig med følgende bemærkninger:

»Jeg kan henvise til, at hr. Bendix flere gange har sagt, også fra denne talerstol, at de 40.000 boliger er såvel maksimum som minimum. Jeg kan henvise til, at hr. Dahlgaard

under beskæftigelsesdebatten i fredags bekræftede, at de radikale var parat til at diskutere, hvorledes vi nåede det mål, som vi er enige om, nemlig en stabil produktion på de 40.000 lejligheder, og jeg har tidligere i dag henvist til, at boligministeren ved samme debat erklærede sig villig til at drøfte det problem, der er forbundet med, at de nuværende igangsatningstal ikke kommer op på 40.000.«

Ja men det var for to år siden, at dette blev sagt, og vi er stadig væk ikke kommet op på de 40.000 lejligheder.

Hr. Kjærulff-Schmidt skal jeg ikke beskæftige mig meget med, for fremskridtspartiet har jo ikke nogen boligpolitik. Det vil have et frit boligmarked, og det vil have det almennyttige boligbyggeri likvideret. Og så har man jo faktisk ikke nogen boligpolitik. Det er et spørgsmål om at overlade det hele til kræfternes frie spil.

Jeg skal medgive hr. Ingomar Petersen, at selv om jeg har citeret korrekt, kan det godt være, at han mener noget andet end det, der er kommet til at stå i forhandlingerne. Men det ændrer jo ikke ved, at adskillige andre under disse debatter ganske klart har sagt, at det vil dreje sig om beskedne huslejestigninger inden for det private udlejningsbyggeri, og der er også sat procenter på både 10 pct. eller en halv snes pct.

Så siger hr. Ingomar Petersen, at der er noget, som lejerne har misforstået, når de f. eks. laver indefrysning af huslejestigning eller huslejeboycot eller den slags ting. Må jeg have lov til at henvise til en ledende artikel, der har stået i Boligselskabernes Landsforenings blad, jeg skal af tidsmæssige grunde ikke citere den. Den er underskrevet V. J., hvilket står for Verner Jørgensen, og han siger, at nu kan det ikke hjælpe noget at blive forarget over, at disse lejere går i aktion, for med de truende lejeforhøjelser og de lejeforhøjelser, de har været udsat for, er det en ganske forståelig reaktion, der er sket.

Så vil jeg gerne sige om rentesikringsordningen, at Danmark i forhold til det øvrige Skandinavien er et u-land med hensyn til finansiering af boligbyggeriet. I ingen af de tre andre nordiske lande, Norge, Sverige og Finland, finansieres boligbyggeriet til en højere rente end 10 pct. Det er endvidere sådan i Sverige, hvor man også har en rentesikringsordning, at den de første 5 år aftrappes med 0,15 pct. og derefter med 0,2 pct. over en periode